

annyi mindent tudok és ő, ő, ő olyan keveset. Attól eltekintve pedig ő ő, én pedig én vagyok. Te jó Isten, milyen nehéz dolog ez! Megpróbálom, tudom-e még mindazt, amit eddig tudtam. Nézzük! Négyyszer öt az tizenkettő, négyszer hat az tizenhárom, négyszer hét az ... jaj istenkém, így még húszig se fogok jutni soha! Ugy látszik, az egyszereggel nem sokra megyünk. Próbáljuk meg a földrajzzal. Bécs fővárosa Budapest, Páris fővá-

rosa Bécs, London fővárosa nem! Megfordítva! Az Erzsivé változtam át! Én próbálom felmondani az „E”-vel meghajtott magánhangzás előtt szokás és elkeseredés, azonban rekedtes volt, mert én nem egészen úgy lélek máskor.

Este van, este van,
Ballag egy kis cica, m
Ajtónál egy zsiráf b
Óvakodva lépked, h

Udvaron fehérlik sz
A gazdasszony éppen
Szegény krokodilus,
Hívják a gyerekek:

— A fejemet tesztel
van, — sírándozott sze
újra megtelt könnyel.
hogy én vagyok Erzs
ő helyére mennem,
kis házból laknom, ne
kaim, amikkel elszórá
csak lecke és tanulás! I
tam! Ha Erzsiv vagyok,
dok! Aztán odafönt m
fejeteket a szakadék ny
longattok, hogy: „Gyer
fölnéztek és azt kérde
előbb, hogy ki vagyok”.
lenni, akinek mondtok,
addig maradok itt, amí
leszek. De jaj nekem, —